

Бейрутлиевъ даде на четата знакъ за внимание. Всички устремиха очи къмъ него и наостриха уши. Той продума:

— Бързо, привържете всѣки турчинъ за по едно дърво.

Турцитѣ още лежеха по очи, вцепени отъ ужасъ. Тѣ разбраха българската речъ и, безъ да ги подканятъ, станаха. Следъ мигъ всички бѣха вързани освенъ най-стария между тѣхъ, застаналъ бледъ като мряморна статуя. Сега тѣ чакаха своя край и треперѣха като листата на трепетлика. Бейрутлиевъ мълчеше и края все не идваше. Най-после продума и балкана отекна думитѣ му.

— Слушайте, турци! Азъ нѣма да ви избия, както вие бихте направили на мое мѣсто. Подарявамъ ви живота, но искамъ отъ васъ въ името на Аллаха да ми обещаете, че доде сте живи, ваша ржка нѣма да направи пакостъ на българинъ. Обещавате ли?

Всички турци си отдъхнаха и проплакаха отъ радостъ. И на турски и на български потвърдиха съ клетва исканото обещание. Но Бейрутлиевъ забеляза, че сѣнка помрачи лицата на неговитѣ хора. Недоволство назѣрташе отъ погледитѣ имъ. Такава милостъ къмъ хищни звѣрове имъ се виждаше неумѣстна. Никой, обаче, не отвори уста да възрази, или да промълви, понеже го много обичаха.

— Сега ние си отиваме, — продължи той: отвеждаме тоя вашъ човѣкъ съ насъ. Довечера ще го пуснемъ да се върне при васъ, за да ви развърже. Дръжте обещанието, което ми дадохте въ името на Аллаха, и върнете се по домоветѣ си съ здраве.

Четата и войводата заедно съ турчина потеглиха въ следитѣ на другаритѣ си. Сборния пунктъ отпреди бѣше опредѣленъ. Още довечера трѣбаше добитѣка и селянитѣ отъ околнитѣ села временно да се изпокрятъ изъ планинскитѣ дебри. Това бѣше мѣрка противъ всѣка изненада. Ако други турци плъзнатъ за храна и добитѣкъ по селата, да не намѣрятъ нищо. Никой отъ тѣхъ не би посмѣялъ да трѣгне по безкрайнитѣ тайни мѣста изъ планината да тарашува. Това не би било много безопасно.